

Сарненські новини. – 1998. – 20 черв. – С. 2.

БАНАН ВІД МАВПИ

Принесла Іванку
Сестричка Тетяна
Сьогодні з базару
Смачного банана.
У руку швиденько
Його подала.

- Це мавпочка, - каже, -
Банана дала.

Тож клопіт вже мають
З маленьким Іваном.
Вже мавпа, - питає, -
Прийшла із бананом?

Л. Куліш

НІЧОГО дивного

До вареника вареник
Як сьогодні, бач, прилип,
До внучаточка Валери
Говорив дідусь Пилип.
З дідуся малий регоче:
Тут немає дивини, -
Гляньте - як закриті очі,
То цілуються вони.

Л. Куліш

ЩАСТЯ ПО ДОРОЗІ

По дорозі до зубного
Олексій ковтнув спиртного
В бійку незабаром встряв,
Потім зуби позбирав
І поплентався до хати –
Не було чого вже рвати.

Л. Куліш

ДВА ВЕСЕЛИХ ГУСИ

Внук приїхав з друганом
До бабусі Варки.
Пригощала їх вином,
Не жаліла шкварки.
Зарізала гусака
І останню гуску.
Смакота, диви, яка, -
Хвалять ті закуску.
Поголюляли будь здоров,
В карти потім зрізались,
Не помітили лиш дров,

Що давно не різались.
У "Фольксваген" як сідали,
Давню пісню заспівали:
Жили у бабусі
Два веселих гусі.

Л. Куліш

Сарненські новини. – 2002. – 3 трав. – С. 2.

**«Передовики»
(Кричильські бувальщини)**

У 70-х - на початку 80-х років із великим розмахом проходила кампанія заготівлі кормів для так званої громадської худоби. Організацію та хід заходів було поставлено майже на державний рівень. Про передовиків акції писали газети, їм присвячувались радіопередачі. Заготовляли все: бур'яни, кропиву, колюки і тому подібне. До роботи залучали не лише колгоспників, а й усіх службовців, які були жителями села. З того часу запам'ятався один цікавий випадок.

Чи то в неділю, чи в якийсь християнський празник на заготівлю кормів виїхали трактором техпрацівники Кричильської середньої школи. Фронт робіт знайшли на березі Горині, біля урочища "Цибульське". "Ентузіасти" мали на меті заготовити причіп гілля прибережної лози для колгоспних овець. Проте плани їхні дуже швидко дістали нового забарвлення. Кілька працівників човном перепливали річку й подалися до села. Повернулись із рибальською сіткою та солідним бутлем "національної рідини". Чоловіки зайнялися рибним промислом, жінки чистили картоплю, згодом і рибу. Невдовзі в каструлі забулькало, а в сковороді зашкварчало. А ще згодом полилася пісня про те, як у саду козак копав криниченьку, а ще як під копитом камінь тріснув... Оговтавшись від приємних веселощів, "заготівельники" побачили, що лози в них - усього на піввівці та півкози.

Проте, як казав один сільський оптиміст, безвихідного становища ніколи не буває. Нарізали вони оберемків з п'ять того овечого їдла. Замало. Тоді за пропозицією одного "винахідника", восьмеро найогрядніших чоловіків і жінок вляглися на дно кузова. Наверх них наклали нарізаної лози. Вагар, який приймав корм, зваживши його, сказав: "А ви - ентузіасти. Працювали з вогником". "Не тільки з вогником", - посміхаючись сам до себе, подумав організатор веселого заходу. За хвилину тракторист уже їхав розвантажувати лозу разом із дорогоцінним "живим скарбом", який чекав свободи на дні кузова...

Леонід Куліш

Сарненські новини. - 2002. - 3 трав. – С. 5.

ЯК ЗАЙЧИК ЛИСИЧКУ ОБХИТРИВ

Брела полем Лисичка. І такою вже голодною була, що ледве довгого хвоста по землі волочила. "Ох, і невезуча я сьогодні, - буркала сама собі під

ніс. - Хотіла рябого півника на сніданок впіймати, так собаки ледве життя не вкоротили. Мишва також у нори поховалась, та ще й пищить - насміхається".

Брела лисичка і долю проклинала:

Який сором! - промовляла, ледве не плачучи. - Щоб бути найхитрішою від усіх звірів лісових і смертю голодною помирати.

Ой, а це що?! - раптом вигукнула рудохвоста. - Здоровенький був, клубочку-колобочку. Очі в Лисички забігали, радістю засвітились. Під торішніми пожовклими бур'янами, у неглибокій ямочці сиділо маленьке перелякане зайча.

Не тремти, косооке, - сказала лисичка. - Боягузи для мене страшенно несмачні. Але я однаково тебе з'їм, бо дуже-дуже голодна.

- Така вже моя доля, - сказав Зайчик. - Але ж я дуже маленький, я, тітонько, всього-на-всього позавчорашній. Ось подивіться: кулачок та й годі. І що тут їсти? А знаєте що? - оговтавшись, сказав Зайчик. - Я і насправді несмачний. А кажуть, якщо в мене трішки хвостик відросте, тоді я стану дуже смачним. А це недовго.

Глянула Лисичка на куцохвостого й задумалася. "А й справді, - мовила сама до себе, - скільки в цьому мишеняті наїдку?". Потім знайшла суху стеблину і поміряла йому хвостика.

- Оце знай, - зробивши сердитий вигляд, сказала Лисичка. - Якщо до вечора хвостик не відросте, я однаково тебе з'їм, навіть несмачного.

Так-то так, - знову озвався Зайчик. - Проте як я підросту разом з хвостиком, коли теж давно не їв? Коли б ви принесли хоч малесеньку морквину.

Добре, - погодилась Лисичка. - Сиди тут, а я піду на грядку по моркву. Пішла вона, а Зайчик стриб - і тільки його бачили. А там, зовсім недалечко, хитрого Зайчика чекала його мати Зайчиха. Вона все бачила і чула, але не могла нічим зарадити маленькому синочку.

Ти вже зовсім дорослий, мій любий Зайчику, коли зумів об хитрити саму Лисичку, - сказала так Зайчиха, і пострибали вони обоє до густої конюшини, радіючи, що все так щасливо скінчилось.

Леонід Куліш

Журавлики-веселики

Над рідними оселями

Летіли невеселими.

- Курли! - кричали Павлику

Журавлики, журавлики.

Додому поверталися –

До сонця посміхалися.

І знов були веселими

Веселики, веселики.

Добрий вечір

Знов мандрує добрий вечір,

Сиву торбу взяв на плечі.

Взяв у торбу гарну казку,

У долоні – теплу ласку.

Скрізь дарує сивий вечір
Сни солодкі для малечі.

Ходить осінь

По діброві ходить осінь –
Олівці з собою носить
І фарбує в жовтий колір
Клени; липи і тополі.
Я гукаю: - Люба осінь,
А скажи, чому ще й досі
У садку ялинка в мене
Не багряна, а зелена?
Засміялась осінь дзвінко: -
Я злякалася ялинка –
Ще об гострі голки ці
Поламаю олівці!

Загублений слід (Гумореска)

Уже четверту годину підряд шукали мисливці загублений слід. Терентій Невінчаний, ще молодий, але вже із солідним черевцем чоловік, блідо-зелений від злості, мордував знесиленого Пірата:

- Шукай, шукай, Пірат. Знайдеш - ковбасу отримаєш. Ось поглянь: копчена.

- Кинь, Терентію. Хай він нюхає, - мовив незадоволений бухгалтер Денис Гуля, показуючи на експедитора Гната Макуху.

- Хлопці! - схлипуючи, пропищав Макуха. - Винен я, тяжко винен. Захопивсь отим зайцем і не помітив, коли згубив.

- Шукай тоді, - серйозно сказав Терентій Невінчаний. - Знайдеш - прощення буде. Ні - викинемо зі свого колективу, як старого чобота.

- Хлопці! – схлипуючи ще більше, сказав Макуха. – Я знайду той проклятуший слід. З інфарктом ляжу, але знайду. Чекайте мене біля старої груші! – обернувшись, гукнув експедитор Макуха і зник у невідомому напрямку.

- Знайде, побачиш, що знайде, - солодко облизавшись, промовив Денис Гуля.

- Чорта лисого, - буркнув у відповідь Терентій Невінчаний. – Бачиш, знову порошить. Замете слід – і пиши пропало. Мисливці замовкли. А десь далеко Гнат Макуха вперто шукав слід.

- Ось тутечки. Ні, здається, там. Ага? Так і є. Слід!

Серце закалатало ще дужче. Гнат розмірковував далі: "З-під одного кущика вибіг заєць. Тут я стріляв. Потім біг. Осьдечки відпочивав. Господи! А може?! Може, це не мій слід?.." Від цієї думки по всьому животі пройшов неприємний холодок. Відчув себе точнісінько так, як тоді, коли до них на базу приїхав старший ревізор. Гарячково наступив чоботом на слід.

Зійшовся! Від щастя запаморочилося в голові. Уже недалеко. І ось, за кущем зимової калини, припорошена снігом, лежала... пузата мисливська сумка. Гнат Макуха мерщій відкрив її, нахилився і зі слізьми на очах довго гладив ніжні голівки "Старокиївської".

Леонід Куліш

СПІВАНКИ

Крадуть з низу й з висоти,
Крадуть коні і дроти.
Я боюсь, що скоро вкрадуть
Уряд і Верховну Раду.

"Тунеядець" слово зникло,
Термін цей давно помер.
Слово свіже - "безробітний" -
Ми вживаємо тепер.

** *

Прийде з бару Гриць до хати -
Посуд почина літати.
Скло тремтить чотири дні -
На війні, як на війні.

** *

Ставить тітонька щодня
За коня аж "на коня".
Ще й співає: "Просто рай,
Що тепер у мене пай

І товари, і пісні,
Та про що тут мовити:
Можна в рідній стороні
Й кілера замовити.

** *

Оголошення Максима:
"Продаю дві фури сіна".
- Накосив? - Облиште мову, -
З жінкою пропив корову.

Леонід Куліш

ВИШКВАРКИ З КУЛЕСУ

Найбільш поширеною хворобою бідних є алергія на ціни.

Якщо склались на трьох - місце зустрічі змінити не можна.

Розуму купити не можна. Можна непогано прожити і за чужою дурістю.

Спочатку ми голосуєм, потім вони галасують.

Найчастіше сходить з рук тим, кому приходить у руки.

Змінив тактику: поміняв обман на брехню.

Інколи надто сердечна розмова призводить до інфаркту.

Де наше не пропадало. Але щоб стільки?

Якщо бурчить у шлунку - не хвилюйтесь. Це інформація, що ми ще існуємо.

Хоч совість і дефіцит, але який на неї мізерний попит!

Для декого йти в ногу з життям - це навчитись добре плазувати.

Тепер у кожного не всі дома - хтось таки шукає роботу.

Коли б нас не робили дурнями, скільки б додалося розумних людей!

Чим більше проблем, тим довше ми будемо оптимістами.

Вважав себе душевною людиною - усе життя ліз комусь в душу.

Таланти на землі не валяються - їх закопують.

Діти - наша старість. Інколи - навіть передчасна.

Леонід Куліш

Вільне слово. – 2002. – 3 трав. – С. 2

На перспективу

Зрубав у лісі Федь сосну.

Лісник давай на нього перти.

А той скрививсь: "Це ж на труну, —

Колись все рівно мушу вмерти".

Леонід Куліш

Зайчикове рахування

Зайчик рахування

Серед поля вчив,

Він собі мисливців

Залюбки лічив:

— Гриць, Пилип, Терентій,

Опанас, Онисим, —

Всього п'ять мисливців,

А пляшок аж вісім.

Леонід Куліш

Порадила

Прийшов Назар якось з лісу
Й гука вже з дороги: —
А я знайшов тобі, Лізо,
Гарні з лося роги!
—А я тобі що, худоба? —
Буркнула Назару, —
Почепи собі на лоба,
Будеш мати пару.

Леонід Куліш

Допомогло

Поцікавивсь Опанас
В сусідки Варвари:
— Говорили, що для вас
Треба окуляри?
А не носите чому—
Хитро посміхнувся.
— Зір, — та мовила йому, —
Раптом повернувся.
Як про ціну запитала
В аптекарки Нелі,
З села бачити ось стала
Сингапур і Делі,

Леонід Куліш

Шанс на підвищення

Лейтенанта хочеш мати? —
Старшину майор пита. —
Дуже хочеться, — комбату
Радо той відповіда.
Значить, їдь у витверезник,
Не затримуйсь, бо пора,
Й забереш, як вже тверезий,
Лейтенанта Комара.

Леонід Куліш

Козачок

Упізнали козачка,
Що танцює гопачка?
Чобітками туп-туп,
В нього русий чуб-чуб.
Вишита сорочечка —
Козачку три рочечки.

Леонід Куліш

Сарненські новини. – 2002. – 3 трав. – С. 2.

Не той колір
Правила порушив
Молодий шофер,
Не туди десь рушив —
Штраф плати тепер.
Гривні вигрібає,
Сумно подає.
А сержант питає:
Ти дальтонік є?
Що в руці у мене ? —
Далі річ веде, —
Потрібно зелене,
А ти дав руде.

Леонід Куліш

Сіяв заєць просо
Щоб зібрати урожай,
Сіяв просо сірий зай.
Сіяв, сіяв жовте просо,
Та летіло просо косо.
Ходить ранечком ховрах
І кричить: "Який то жах! —
З дива чухає голівку: —
Хто мою засіяв нивку?".

Леонід Куліш

Сарненські новини. – 2006. – 24 серп. – С. 10

Сильний «духом»
- Я сильний духом! —
Петя фразу втнув, -
Коли на мене йшла в атаку Алла,
На неї раз єдиний лиш дихнув —
З качалкою одраз на кухні впала

Леонід Куліш

Сарненські новини. – 2007. – 3 трав. – С. 6.

Не додумались
Дід Іван признався чесно:
- Ти, сусіде мій, повір,
Скільки грамот є почесних
В мене з тих далеких літ.
Прочитай лише, Євгене:
Ось на цій в комуну клич
Й посміхається до мене
Наш колишній вождь Ілліч.
Нагороди й нагороди —

Всюди купами вони.
Не давали тільки зроду
На сорочку чи штани.
Є у мене й протилежні, -
Резюмує знову дід, -
Ті, які я в незалежній
Заробив на схилі літ.
Тож пройшов я чесним шляхом
Всі дороги у житті.
Та жалію, що не з бляхи
Маю грамоти я ті.
Мав би користі багато, -
Дід сусідові рече. –
Ними хоч покрив би хату,
Бо давно вже дах тече.

Л. Куліш

Сарненські новини. – 2011. – 27 груд. – С. 8.

Привітались

Ще в тамборі Аллу
Помітив Павло.
Рукою махала
Й гукала : «Хелло!»
- Ти бачиш, у США
Тільки тиждень була,
А як обзиває
Сьогодні Павла?
З вагона зійшла –
Їй віддячив Павло:
Ти повна дурепа,
Якщо я хайло!

Леонід Кулішб

Сарненські новини. – 2011. – 20 груд. – С. 8.

У лісі, лісі темному
У лісі, лісі темному,
Де ходить хитрий лис,
Під молоду ялиноньку
Півлітри Гриць приніс.
Хустинкою прикритою,
Знайоме вже давно,
Припер Петро
з Микитою «Сампанжене» вино.
Були тут Петя з Юлькою,
Ще Антон і на й Гнат,

Закушували тюлькою
І хрумали салат.
На ліс весь несло газами
Варених буряків,
В норі із протигазами
Тремтіло п'ять вовків.
Здригався ліс від репету,
Від дикого виття,
Зайчисько крикнув:
«Рекет тут!»,
І попрощавсь з життям.
Тут закривали ротики
Маленьким кабани,
Людських щоб анекдотиків
Не слухали вони.
А потім «магом» билися
Під вереск голосів,
Аж поки не лишилися
Без майок і трусів.
З синцями, наче тінями
(Ах, коліки їм в бік),
З носами темно-синіми
Зустріли Новий рік.

Куліш Л.

Сарнеські новини. – 2011. – 20 груд. – С. 8.

Ультиматум

До куми пішла Одарка,
Прихопивши й Гриця.
Де взялася тут вівчарка,
Така, як телиця?
Чоловічок на ялинку
Стрибнув, мов горила,
А собаку його жінка
Пальцем поманила.
Послухалась молодичку
До слова охочу
І присіла на травичку,
Опустивши очі.
Зліз Грицько з ялини сміло
Та й почав питати:
- Що собаці говорила,
Хотів би я знати?
Тут вона всміхнулась гордо:

«Кажу — не заглохнеш,
То вкушу тебе за морду,
Що одразу здохнеш!».

Куліш Л.

Сарненські новини. – 2012. – 19 січ. – С. 12.

Алла бабу умивала
Вмити бабу снігову
Алла захотіла,
Розтопила піч вона
І води зігріла.
З розмальованим відром
В сад, що біля хати,
Йде з братиком Петром
Бабу умивати.
Умивала бабу Алла,
Баба плакала й розтала.

Куліш Л.

Сарненські новини. – 2012. – 19 січ. – С. 12.

Зайчикова баба
В зайця – баба снігова,
В баби – білі голова,
Очі, вуха, ніс із шишки.
- Гарна баба. Правда, трішки, -
Зайцю каже хитрий лис, -
Не підходить бабі ніс.
Роблять дітки з моркви носа...
- Знаю, - глянув зайчик косо.
Облизавсь на лапки сів, -
Сам такого б носа з'їв.

Леонід Куліш

Сарненські новини. – 2012. – 31 січ. – С. 8.

Нічний переполох
Плентавсь Гриць від бару
Пізньої пори.
Зирк - якась примара
В їхньому дворі.
Голову помуляв,
Ще й торкнув за бік.
- Це, здається, Уля, -
Бовкнув чоловік.

І почав ревіти,
Був страшним той плач:
- Залишаться діти
Сиротами, бач.
Змерзла, так чекала, -
Чуються слова.
...У дворі ж стояла
Баба снігова.

Куліш Л.

Свиня на яблуні

Перестала їсти свинка У дядька Івана.

- Може, дати, - радить жінка, -
Для неї банана?
Той купує вже банани
Щодня в магазині,
Та не даром люди кажуть,
Що свині - є свині.
Бо ж невдовзі та морока
Стінку вже погризла
І на яблуню високу,
Мов кішка, залізла.
- Злазь, - кажу тобі, свинюко,
Звідти, сяка-така!
- Сам свиня ти! - вона хрюка, -
Я тепер - макака!

Леонід Куліш

Сарненські новини. – 2012. – 29 берез. – С. 12.

Роби, як мама

Вишили хлопці похмелитися, і довго над тим, як здійснити цей задум, в третій, який до них підійшов і повідомив, що знає «точку». Саме його й делегували принести бажану рідину. Коли той зайшов у хап-«точку», господині вдома не було. Проте були її діти - хлопчик і дівчинка. На щастя «похмеляторів», діти вже були задіяні до цього бізнесу. Коли хлопчик побіг у комірчину, сестричка загукала: «Роби так, як мама». Яким же дивування ходака за самогоном, коли зазирнувши в комірчину, побачив, як хлопчик по черзі пшикнув в одну та другу пляшку з балончика, на якому було написано «Дихлофос».

Леонід Куліш

Сірники давай!

А це було ще за часів панської Польщі. Молодий господар, який не так давно одружився, виявився надто беручким до роботи. Тільки почне розвиднятися, а він уже запряг воли й поїхав у поле скородити. Прокинулась якось молода дружина - чоловіка нема. Подивилась на причіпок - сірників теж. До одних сусідів побігла позичити - замкнено, в інших - також. Зазирнула у вікно до третіх - лежать, обійнявшись... Тоді розсердилась вона не на жарт і чимдуж побігла в поле. Прибігла й кричить: Скородиш, щоб ти носом скородив! Люди цілуються, аж село пахне, а він скородить. Сірники давай!».

Леонід Куліш

Ну й чавлять

У село, де кепсько йшли справи з колективізацією, прибули начальники з представниками НКВС. Запросили тих, хто хотів вести одноосібне господарство з контори. Один за другим виходили сільські дядьки і, не озираючись чимчикували на вулицю. Настала черга середняка. Цей сердега довго не з'являвся у дверях. Врешті, блідий і переляканий, вийшов і він.

- Ну і чавлять! - не встигнувши ще причинити двері, сказав одному з односельців і показав на посинілий палець на руці.

- Де? Кого чавлять? - вибіг із кімнати чолов'яга.

- Та ж чоботи чавлять, - злякано мовив сердега.

- Ти ж босий! – зареготав той із району.

- І справді, - закліпав очима дядько. – А мені здалось, що я в чоботях.

Леонід Куліш

Сарненські новини. – 2012. – 15 листоп. – С. 12

Міношукачі

Як виписав травматолог

З лікарні Квача,

Десь купив той на базарі

Міношукача.

Із племінником Тарасом,

Там, де ясени,

Подались мерщій на трасу зранечку вони.

Ще в листопаді по трас

і Був промчавсь Адам.

Перед тим у кума Васі

Випив триста грам.

Тож послала доля кпини,

А на серце — щем.

Йдуть, шукають запчастини

Міношукачем.

Л. Куліш

Вібромасажер

Хтось про вібромасажер

Напоумив Ньюру.

- Купи, тату, щоб я мала
Чудову фігуру.
І сказав тоді Кузьма:
- Про це мріять досить.
Вибачай, грошей нема,
Може, десь під осінь.
Як дозріли картоплі,
З комірчини тато
Дістає, як всі в селі,
Донечці лопату.
- Будь щасливою тепер, -
Глянув хитро в очі, -
Маєш вібромасажер —
Хоч займайся до ночі.

Л. Куліш

Не та назва
Каже дід до Нимидори:
- Я на тім стою, -
Ми порадимось і створим
Партію свою.
Виглядає баба з хати,
Де осінній сад:
- Треба яблуком назвати...
- Що ти?! — крикнув Гнат.
- Інша назва бути мусить, -
Діда мучить злість, -
Яблуко ще хтось надкусить,
А чи зовсім з'їсть.

Л. Куліш

Сарненські новини. – 2013. – 28 берез. – С. 13.

Співанки

В рік Новий бригада вся
їла з хріном поросля.
Потім сміху страх було -
Кувікали під столом.

* * *

Ні ялинки, ні сосни -
Всі вже експортні вони.
Купим пальму із Гвінеї
Й крутитимосся біля неї.

* * *

Що там чарка, що ялинка?

Щастя ось яке мені, -
В рік Новий пришила жінка
Нову латку до штанів.
* **

Заощадження у Зосі Тепер тільки у панчосі.
Каже тітка: «Богу слава!
Знаю, що таке держава».
* * *

Не витримує душа,
Де не глянь - все з США.
«Пепсі» і бойовики,
Й колорадські ті жуки.
* * *

Діток зменшилось давно
В голові морочиться.
При такім житті воно
Чи чогось захочеться?
* * *

Вивчився син на програміста,
А для матері біда.
Лиш програму що поїсти
У комп'ютер заклада.
* * *

Бідна гривня знову плаче:
Що тепер я, люди, значу?
Згвалтував мене поганський
Долар той американський.
* * *

Чай «Маброк». Душа співає!
Не реклама, а краса.
От коли б до того чаю
Ще й даремна ковбаса!
* * *

За любов перехилив,
За здоров'я ще налив.
А за п'ятим чи за шостим
Повалили його тости.

Леонід КУЛІШ.

Сарненські новини. – 2013. – 21 лют. – С. 13.

Співанки

Крадуть з низу й з висоти,
Крадуть коні і дроти.
Я боюсь, що скоро вкрадуть
Уряд і Верховну Раду.

З-за «бугра» ми все возили
Вже на грані фолу,
А сьогодні запросили
Й тренера з футболу.

Знов принесли два Миколи
З дому в'язку дров до школи.
Крейду - Ньюра, тюлі - Слава.
А де ж ділася держава?

* * *

Прийде з бару Гриць
до хати —
Посуд почина літати.
Скло тремтить чотири дні:
На війні як на війні.

* * *

Ставить тітонька щодня
За коня аж «на коня»
Ще й співає: «Просто рай,
Що тепер у мене пай».

* * *

У лінгвістиці обнова,
Ось тобі й новація —
Замінило «бізнес» слово
Слово «спекуляція».

* * *

Сам п'ю, сам гуляю,
Сам стелюся, сам лягаю.
Раніше з Палажкою,
А сьогодні з пляшкою.

* * *

У пологовім будинку
Олексій сваривсь на жінку:
В час такий навіщо ти
Народила два роти?

** *

Передав у місто Тит
Доні теплий свій привіт.
І вона його чекала,
Тільки, правда, в формі сала.

* * *

Готувались всі до свята,
Навіть тітонька Агата.
Самогон зробила, бач,

«Новорічний спотикач».

Леонід Куліш

Сарненські новини. – 2013. – 6 черв. – С. 4.

Співанки

Говорив Пилип Варварі:

- Продай півня на базарі.

Безробітні я та ти —

Навіщо будидити?

Кажуть, ліс - то темне діло,

Тільки не для лісника.

Він пляшчину знайде сміло

Біля кожного пенька.

Не вмикайте, просим, тітко,

Електродуховку й плитку.

Вийдуть надто дорогі

І млинці, і пироги.

Продовольчий кошик нині —

То кумедія одна.

Пропонують знов людині

Кошика, але без дна.

* * *

Смерть косу у магазині

Знов купить хотіла нині.

Про ціну як запитала,

Ледь інфаркту не дістала.

Хоч негарно і негоже,

Заробляє хто чим може.

За кордони тим і тим

Вже вивозимо інтим.

* * *

Телеграму дали Любі,

Щоб жила щасливо в шлюбі.

Ще вітання волочилось,

А вона вже розлучилась.

* * *

- Чом зелені помідори

Продаєте, Нимидоро?

Не біда, зате вони

Червоніють від ціни.

* * *

- Ой, повірте, добрі люди,

Не брешу я, луснув щоб,
Екстрасенсів скоро буде
Значно більше, ніж хвороб.

Леонід КУЛІШ.

Сарненські новини. – 2013. – 3 трав. – С. 12.

Співанки

Говорив не раз Орест:
- На горілці ставлю хрест.
Та наскочили дружки
І все стало навпаки

Тата донечка пита:
- Де є рибка золота?
Відповів маленькій Варі:
- По ціні – лиш на базарі.

Дав промчатись на машині
Олексій своїй дружині.
А тепер прибуток є -
Брухт від «Опеля» здає.
* * *

Ковбаси оце купила
І до люстри причепила.
Всі пропали мухи в хаті,
А за ними й оси кляті.
* * *

Федь сьогодні з бодуна
Вийняв з печі чавуна.
Злопав всю,
хороший мій,
Смакоту оту з помий.
* * *

Маєм те, що маємо,
Ось і споживаємо:
Хтось ікру та осетрину,
Більшість - тюльку
з магазину.
* * *

Нині фермер я в селі,
Ти мені - не рівня.
Маю дома два кролі І старого півня.
* * *

На пенсію по реформі
Сподівалась Уля.
У папери подивилась

А там — тільки дуля...

* * *

Ой жаль, таки жаль,
Був у нас один коваль.
Кинув кузню ту Назар,
Бо тепер у нього бар.

* * *

Ой, раз, іще раз,
- Дорогі і світло, й газ.
Лиш людина, кожен знає,
Зовсім вартості не має.

* * *

Раз мені приснився сон,
Що потрапив я в полон.
У полон мене взяли
І в Канари повезли.

* * *

Мамі й тату доня Алла
Онуча подарувала.
Доглядають баба й дід
Вже його сімнадцять літ.

Леонід КУЛІШ.

Сарненські новини. – 2013. – 31 груд. – С. 5.

Колядки

Проспіваю я колядку
На весь голос, на всю хату:
— Коляд, коляд, коляди,
Колядую я один.
Коляд, коляд, колядочка,
Прокидайтесь, маляточка.
Прокидайтесь, годі спати,
Будем всі колядувати.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ

Сарненські новини. – 2013. – 9 січ. – С. 4.

Співанки

Ой, Богдане, встаньте ви,
Не забудьте булави,
Не забудьте розмахнутись,
Щоб нарешті нампроснутись.

Той пан, той товариш,

Хіба спільну кашу звариш?
Та й не будуть разом їсти
Демократи й комуністи.

Той на Кіпр, той на Гаваї,
Кожен напрям має свій.
Я ж колгоспні коні маю
І тримаю курс по гній.

«Запорожця» давно маю,
Козаком себе вважаю.
«Міцубісі» має Гнат —
Ну й нещасний азіат.

Чесно скажемо, між нами
Розвелося стільки хамів,
Що вже йде у нації
Процес хамізації.

Відбуваються реформи
До запаморочення.
Кожен другий безробітний
І щодня - скорочення.

Племінний голландський бик
Від корів колгоспних втік.
На очах і сум, і сльози:
У нас вдома більші кози.

Не кажи того, Тетяно,
Що живеться нам погано.
Якщо вуха у лапші,
Ти такого не кажи.

Була в Сочі Катерина,
Там знайшла собі грузина.
Вже четвертий день підряд
Плаче... з радості Кіндрат.

Леонід Куліш